

Velký pátek

Základ kázání: Mk 15, 25-39

Čtení: Genesis 1, 26-27

I: To nám to pěkně začíná milé sestry a bratři...

Bůh z dobroty a lásky stvoří svět, aby se mohl taky ještě někdo další radovat spolu s ním. Myslí na druhé více než na sebe... a co se nestane? To jeho stvoření se nechá zlákat hadovou nabídkou. A jen co to udělají, tak se lidé navzájem obviňují, a sobecky se snaží vykecat z vlastní selhání: „To ne já, to ta ženská, co tys mi dal Bože, ta mi dala to jablko. Takže za to můžete vlastně vy dva!“ A tak mezi sebe lidé vpustili ten chaos, polopравdy a sobeckost... čemuž se začalo říkat „hřích.“ „Ajajaj, no to je nám líto“ - říká si Bůh. „To vážně nevidíme rádi... ale co, dali jsme jim možnost svobodné volby. Chtějí být nezávislí, tak jim to umožníme. Nejsme krutí... Necháme je zkusit to ve světě bez nás.“

Adam s Evou, první lidé, selhali ve svém určení - aby byli Božím obrazem. Otočili se od Boha, a šli vlastní cestou.

II: Je to sice mýtus, ale popisuje svět pravdivě.

Přítomnost zla můžeme jen těžko popřít, stejně jako sobeckost a nezdravou touhu po absolutní nezávislosti. Zároveň v sobě všichni máme nějaké povědomí o dobru a zlu. Všichni žijeme s nějakou představou - „jak by věci měly být.“ Už to, že dokážeme o něčem říci: „je to špatné“, je důkazem, že máme povědomí o dobru. Jinak bychom nevěděli, co je zlé a co dobré... V tom ten mýtus z Genesis popisuje svět pravdivě. Lidé zpočátku znali jediné Boha, tedy dobro [osobně]... potom se k nim nějak připlazil had, a našeptal, že budou znát ještě víc. No to je fajn, tak teď už známe víc! Známe i zlo, no děkujeme hade...

Smysl života je tedy odhalen už na začátku Bible: „Bůh stvořil

člověka, aby byl jeho obrazem.“ Tak se dozvídáme o veliké lásce, kterou k nám chová Trojjediný Bůh. On nechce, aby byl člověk pouhým stvořením jako je třeba kámen, dřevo, dobytek nebo mléčná dráha... ale chce, aby se člověk stal jeho vlastním odrazem, zrcadlem. V tom jsme tedy selhali. My všichni, jak jsme tady, i lidé za zdi kostela. I při pohledu dějinami zpět, je to vidět. Převažují krvavé konflikty, mocenské spory, války, genocida... Hrůza hrůzoucí!

III: A co na to Bůh?

[Podobenství]: Náš vztah s Bohem, je asi takový, jako vztah rodiče a malého dítěte. Rodič chodí po domě, i po zahradě, a nahání své malé dítě, kterému se přihodilo, že má plné plenky. Dítě často nějak ignoruje, že se něco zvrtilo, občas o tom ví a řve... ale stejně pořád utíká a schovává se. A rodič nás moc moc touží očistit, od toho, co jsme si sami nadělali. Touží si s námi hrát, pomáhat nám, zažívat s námi dobrodružství... touží se pro nás obětovat!

Abych navázal: Bůh stále zachovává naši svobodnou volbu, a touhu po nezávislosti. Ale přece jen nás má pořád rád, i přesto, že jsme se mu tak odcizili. A tak se nás neustále snaží kontaktovat, aniž by nějak výrazně narušil tu naši slavnou „nezávislost.“ Začalo to Abrahamem, který Bohu uvěřil... dále událost Exodu atp.

Bůh, nás má vážně rád, a chce pro nás jen to nejlepší. A celá skutečnost toho, že mezi nás přišel, jako Ježíš Kristus je toho velkým dokladem.

Jan píše: „Slovo se stalo tělem, a přebývalo mezi námi.“ To Slovo, které bylo na počátku s Hospodinem při utváření světa, to vstoupilo mezi nás jako Ježíš z Nazareta. On je plně Bohem i člověkem. Bůh přijal lidskou přirozenost, aby pomohl stvoření k jeho původnímu určení - k tomu, abychom byli obrazem Božím. To je velkým tajemstvím velikonočních událostí.

IV: No jo, a ke stavu upadajícího lidstva patří neoddělitelně také smrt.

Byla Ježíšova smrt nezbytná? V našem světě, kde se objevuje zlo i dobro, krutost i slitování, zánik a smrt... v tomto padlém světě musí jeho láska zajít daleko. A protože je tragická přítomnost hříchu a zla skutečností, je dílo lidského obnovení o moc náročnější. A uzdravení tohoto stavu vyžaduje se s ním nějak vypořádat, střetnout. Vyžaduje oběť, jakou může dát pouze trpící a ukřižovaný Bůh.

Co není přijato - nemůže být zdraveno. Kristus, náš lékař, na sebe vzal všechno, i smrt. Když Ježíš v Getsemanské zahradě řekl: „má duše je smutná až k smrti“ , musíme to vzít vážně. V tuto chvíli Ježíš vstupuje do zkušenosti duševní úzkosti, identifikuje se s veškerým zoufalstvím a duševní bolestí lidstva.

Z kříže volal „Bože můj, proč jsi mě opustil?“ To je ta nejhroznější podoba Kristova smutku, když je opuštěn lidmi a cítí se být i opuštěn Bohem. Závažnost a zdánlivá kontroverznost této události je dokladem, že Ježíš přijal naši lidskou přirozenost plně. V jeho utrpení není žádná přetvářka, nic se neděje pro vnější efekt.

Podobně když říkáme „sestoupil do pekel.“ Znamená to, že se dostal do propastné hlubiny temnoty. Peklo není místem v prostoru, nenajdeme ho na mapě. Peklo je místem v duši. Je to místo, ze kterého byl vytěsněn Bůh.

Ježíš tedy sestoupil do hlubin, kde není Bůh. Přijal to vše na sebe a tím to uzdravil. Jiné cesty k napravení lidství prostě není. Ježíš nemá plný podíl pouze na našem lidském životě, ale také na naší smrti! Kdyby Ježíš neprošel smrtí, tak by rovněž pro nás zůstal tento průchod uzavřen.

V: Smrt na kříži není nezdarem, ale vítězstvím!

Bůh miloval své vlastní až do konce, do posledního okamžiku. Jen z lásky stvořil svět, jen z lásky se do něj narodil jako člověk, jen z lásky na sebe vzal naše padlé lidství a přijal je za vlastní. Z lásky se ztotožnil se všemi našimi bolestmi... a to z vlastní vůle. Láska nemůže být vynucená.

Na kříži byla smrt pohlcena životem. Vykoupení je tedy zápas života se smrtí a vítězství života.

Kristovo lidství je začátkem nového stvoření. Skrze jeho lidství proráží moc života do vesmíru, aby jej jednou vzkřísila a přetvořila definitivním vítězstvím nad smrtí. Od té chvíle již smrt není slepou uličkou, ale dveřmi do Království. Byla nám vrácena milost, třeba že ji zatím nosíme v sobě jako v „hliněných nádobách“, ve smrtelných tělech.

„V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. Milování, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle“ (1 Jan 4, 9-12).

Dnes si připomínáme umučení a smrt našeho pána Ježíše Krista. A v neděli si budeme připomínat jak to dopadlo. A ten konec je dobrý, je velmi dobrý. Budeme slavit Kristovo vzkříšení, a s tím také své vlastní vzkříšení. My všichni, kteří v to věříme, budeme obnoveni pro život s Bohem. A je to život s láskou, dobrotou a krásou osobně!

Přijměme jeho oběť, a „uvádějme ve skutek své spasení“ tím, že se budeme snažit plnit jeho vůli. Budeme myslet na druhé víc než na sebe, a budeme rozdávat lásku, která byla kvůli nám ukřižována, zemřela, sestoupila do pekel, přemohla smrt, a byla vzkříšena!

Amen